

Եղիա — Թիվ յոթ

Առաջինը և Վերջինը

Jeff Pippenger

2023-10-07

Մենք 1863 թվականը նույնացնում ենք որպես փորձությունների այն շարքի վերջին փորձության կետը, որոնք սկիզբ էին առել 1844 թվականի մեծ հիասթափությամբ: Մեր տրամաբանության առաջին հիմքն այն փաստն է, որ միլլերական շարժումն ավարտվեց այն ժամանակ, երբ հենց այդ տարում Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին իրավաբանորեն գրանցվեց Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների կառավարության կողմից: Այն շարժումը, որը մարգարեաբար սկսվել էր 1798 թվականին, ավարտվեց 1863 թվականին:

Ներշնչանքը մեզ հայտնում է, որ երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, այդ իրադարձությունը նախապատկերված էր միլլերիտական շարժման մեջ, երբ իջավ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը: Միլլերիտների շարժումը սկսվեց վախճանի ժամանակում՝ 1798 թվականին, երբ Դանիել մարգարեի ութերորդ և իններորդ գլուխների Ուլայ գետի տեսիլքը բացվեց: Հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը սկսվեց վախճանի ժամանակում՝ 1989 թվականին, երբ Դանիելի վերջին երեք գլուխների Հիդդեկել գետի տեսիլքը բացվեց:

Երկու ժամանակների վերջն էլ սկսեց նախկին ընտրյալ ժողովրդի աստիճանական բաժանումը նրանցից, ովքեր գտնվում էին իրենց համապատասխան պատմությունների շարժման մեջ: Երբ յուրաքանչյուր պատմության հիմնական կանոնը հրապարակայնորեն հաստատվեց, յուրաքանչյուր համապատասխան պատմության հրեշտակը իջավ: Յուրաքանչյուր համապատասխան պատմության մեջ Տերը պատգամը, շարժումը և պատգամաբերին գործածեց որպես այն միջոցները, որոնցով պետք է բացահայտվեր նախկին ընտրյալ ժողովրդի մեղքը, որովհետև, ինչպես Քրիստոսը սովորեցրեց Իր գործի մասին, եթե Նա չեկա՞ծ լինեք, պատմության մեջ վիճաբանող հրեաները մեղք չէին ունենա: Պատգամաբերը, պատգամը և շարժումը դատաստանի այն գործիքներն էին, որոնք նախկին ընտրյալ ժողովրդին պատասխանատվության էին ենթարկելու իրենց համապատասխան պատմությունների առաջադիմական լույսը մերժելու համար, և երբ հրեշտակն իջավ, դա նշանավորեց, որ նախկին ուխտի ժողովրդի դատաստանի ընթացքը սկսվել էր: Դատաստանի գործիքը նույնացվում է այն ժամանակ, երբ այդ պատմությունը պատկերող մարգարեները ուտում են այն պատգամը, որ Տերը նրանց է մատուցում: Երբ նրանք ուտում են պատգամը, ապա այն տանում են նախկին ընտրյալ ժողովրդին, որ ներկայացված է որպես պարանոցակուռ և ապստամբ ժողովուրդ, որը չի լսելու և չի դարձի գալու: Հենց որ հրեշտակն իջնում է և պատգամը ուտվում է, ապստամբ ժողովրդի դատաստանը սկսվում է:

Մենք Հին Իսրայելի դատաստանի գործընթացը, ինչպես այն պատկերված է «Թվոց» գրքում, կիրառում ենք միլլերական շարժման պատմության վրա, և ի վերջո այս փորձության գործընթացը կկիրառենք հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման վրա: «Տասը» թվի խորհրդանշական նշանակությունը պետք է որոշվի այն հատվածի համատեքստով, որտեղ այն գործածված է:

Տասը փորձությունների հաջորդականությունը սկսվում է հիասթափությունից՝ կա՛մ Կարմիր ծովի մոտ հին Իսրայելի համար, կա՛մ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ միլլերականների համար: Քույր Ուայթը նույնացնում է այն ժամանակ բացված «սահմանաքար» ճշմարտությունները՝ սկսելով նրանից, ինչ նա կոչեց «ժամանակի անցնելը»: Եբրայեցիների հիասթափությունը փարավոնի գորքի սպառնալիքն էր: Եբրայեցիների մեջ Աստծո գործության հանդեպ հավատի պակասը դրսևորվեց նրանց թշնամիների գորքից ունեցած վախին ի պատասխան, ճիշտ ինչպես եղավ տասներորդ և վերջին փորձության ժամանակ: Հիսուսը սկզբից իսկ ցույց է տալիս վախճանը, ուստի Ավետյաց երկրում եղած հսկաների հանդեպ այն վախը, որ մատնանշեցին տասը լրտեսները, նույն այն վախն էր, որ Կարմիր ծովի մոտ նույնպես առաջացրել էր նրանց հիասթափությունը: Միլլերական շարժման տասներորդ և վերջին փորձությունը պետք է լիներ ժամանակի մարգարեություն, ինչպես 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

Միլլերական պատմության առաջընթացական փորձությունների մեջ մեծ հիասթափությունը նշանավորեց մի պատմության սկիզբը, որը հստակորեն նախապատկերված էր հին Իսրայելի՝ Եգիպտոսից ազատագրմամբ: Կարմիր ծովից սկսած՝ կար տասը փորձությունների մի շարք, և վերջին փորձությունը պիտի արտացոլեր առաջինը: Մեծ հիասթափության ժամանակ «ժամանակի անցնելը» առաջացավ ժամանակային մարգարեության սխալ ըմբռնումից: Հոգևոր Իսրայելի համար փորձության գործընթացի վերջին փուլը պիտի լիներ նույնը, ինչ առաջինը: 1863 թվականին բառացի Իսրայելի առաջնորդները ընտրեցին վերադառնալ նրանց աստվածաշնչյան մեթոդաբանությանը, որոնց հենց նոր նույնացրել էին որպես Հռոմի դուստրեր, և մերժեցին, կամ կարելի է ասել՝ սխալ ըմբռնեցին, Աստվածաշնչում եղած ամենաերկար ժամանակային մարգարեությունը: Ինչպես բառացի, այնպես էլ հոգևոր Իսրայելի մեջ տասը փորձությունների ավարտը ներկայացված էր սկզբով: Եվ վերջում, երկու դեպքում էլ ապստամբները դրսևորեցին վերադառնալու ցանկություն այն վայրը, որտեղից հենց նոր ազատագրվել էին:

Մերժելով Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակները՝ լատդիկեական ադվենտիզմը ստեղծեց մի մարգարեական երկրնտրանք, որը նրանք չէին կանխատեսել: Մինչ օրս նրանք չեն կարողացել լուծել այդ երկրնտրանքը, թեև դրա համար փորձում են առաջ բերել առասպելների զանազան խառնուրդներ: Այդ երկրնտրանքը գտնվում է այն համարում, որը Քույր Ուայթը նույնացնում է որպես ադվենտիզմի հիմքն ու կենտրոնական սյունը:

«Գրությունը, որը մյուս բոլորից առավել եղել էր թե՛ Ադվենտ հավատքի հիմքը և թե՛ նրա կենտրոնական սյունը, այս հռչակումն էր. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր երեկո ու առավոտ, ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: [Դանիել 8:14.]» Մեծ պայքար,

Աղվենտիզմը շատ բան ունի ասելու տասնչորսերորդ համարի վերաբերյալ, բայց նրանք երբեք չեն անդրադառնում հենց այն առաջին դիտարկմանը, որ պետք է արվի այդ համարի վերաբերյալ: Այդ դիտարկումն այն է, որ տասնչորսերորդ համարը «պատասխան» է: Պատասխանն անիմաստ է, եթե այն չի ներառում այն հարցը, որն առաջ է բերում պատասխանը: Տասներեքերորդ համարը չի կարելի տրամաբանորեն, քերականորեն կամ ողջամտորեն առանձնացնել տասնչորսերորդ համարից, որովհետև տասներեքերորդ համարը հարցն է, իսկ տասնչորսերորդ համարը՝ պատասխանը:

Հարցը, երբ ճիշտ և արդարացիորեն է ներկայացվում, տասնչորսերորդ համարին տալիս է միանգամայն այլ իմաստ, քան այն, ինչ ուսուցանում է աղվենտիզմը: Սա չի նշանակում, թե տասնչորսերորդ համարը «Աղվենտ հավատքի հիմքն ու կենտրոնական սյունը» չէ, որովհետև այդպես է: Սա նշանակում է, որ երբ աղվենտիզմը 1863 թվականին սխալ հասկացավ և մի կողմ դրեց յոթ ժամանակները, նա անկարող եղավ լիովին սահմանելու, թե տասնչորսերորդ համարն իսկապես ինչ է նշանակում: Սուրբ Գրքերում կիսաճշմարտությունը ճշմարտություն չէ: Ճիշտ հասկացված՝ տասներեքերորդ համարի հարցը պահանջում է ընդունել այն մարգարեությունը, որը նշանավորում է ոտնակոխ եղած սրբարանի մաքրագործումը, և նաև ընդունել այն մարգարեությունը, որը նշանավորում է զորքի ոտնակոխ լինելը: Երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեությունն առնչվում է «սրբարանին», իսկ երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարվա մարգարեությունն առնչվում է «զորքին»:

Այս երկու համարների փոխհարաբերությանը անդրադառնալը պահանջում է ծավալուն ուսումնասիրություն, ինչը ես ներկայումս այս հոդվածներում մտադիր չեմ անել: Այս հարցերին տարիների ընթացքում բազմիցս անդրադարձ է կատարվել, և դրանք կարելի է գտնել «Ամբակումի աղյուսակները» շարքում: Ես դեռևս անդրադառնում եմ Եղիայի խորհրդաբանությանը և ցանկանում եմ նախ ավարտել այդ ճշմարտությունները:

Ուիլյամ Միլլերը աղվենտիզմի սկզբի Եղիան էր, և նրա առաջին հայտնագործությունը Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակներն էին, ուստի 1863 թվականին այդ ճշմարտության մերժումը Եղիայի լուրի մերժում էր: Այս կետում ես անդրադառնում եմ Ալֆայի և Օմեգայի այն հատկանիշին, որը վերջը նույնացնում է սկզբի հետ: Հին Իսրայելի համար վերջնական փորձությունը ներկայացված էր առաջին փորձության մեջ: Երկու փորձություններն էլ ներկայացնում են այն վախը, թե հեթանոս ազգերը Աստուծոյ ավելի զորավոր էին: Տասներորդ փորձությունը, նույնը լինելով սկզբունքի մեջ, շատ ավելի ապստամբական էր, քան առաջին փորձությունը, որովհետև առաջին փորձության մեջ Աստծո հաղթանակի պատմությունը պետք է ապստամբների մեջ հաստատուն վստահություն ծնած լիներ: Նրանք դրսևորեցին Աստծո մերժումը՝ հակառակ Նրա զորության մասին շատ ավելի մեծ վկայությունների, քան ունեին Կարմիր ծովի մոտ: Միլլերիական աղվենտիզմը 1863 թվականին արդեն բացատրում էր, թե ինչու մեծ հիասթափությունը Աստծո զորավոր գործ էր, սակայն նրանք միևնույն է որոշեցին իրենց համար մի առաջնորդ ընտրել և վերադառնալ Եզրիպտոս ու մերժել

այն լուրը, որը Դանիելը կոչում է Մովսեսի «երդումը», և որը ներկայացված էր Եդիայի միջոցով:

Յոթ ժամանակները որպես ժամանակային մարգարեություն լինելու վավերականության ապացույցները ներկայացնելու համար ժամանակ տրամադրելու փոխարեն, ես մտադիր եմ դրա վավերականությունն այլ կերպ ապացուցել՝ կիրառելով մի պարզ տրամաբանություն: 1798 թվականին սկսված շարժման համար 1863 թվականի վերջնական փորձությունը նաև կհանդիսանար Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակի շարժման վերջնական փորձությունը: Ներշնչանքը չափազանց հստակ է ցույց տվել, թե որն է վերջին փորձությունը այդ երկու շարժումների համար:

«Սատանան... մշտապես ներմուծում է կեղծը՝ ճշմարտությունից հեռացնելու համար: Սատանայի ամենավերջին խաբեությունը լինելու է Աստծո Հոգու վկայությունը անվավեր դարձնելը: «Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է» (Առակաց 29:18)»: Selected Messages, գիրք 1, 48:

Անկեղծորեն հնարավոր չէ Եդեն Ուայթի գրությունները մեկնաբանել այնպես, որ ենթադրվի, թե նա լիովին չէր հավանություն տալիս Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակներին: Քույր Ուայթը, ինչպես մենք նախկինում նշել ենք այս հոդվածներում, և ինչպես լավ փաստագրված է «Հաբակուկի Աղյուսակները» վերնագրված շարքում, ուղղակիորեն մեզ հայտնում է, որ Աստված առաջնորդեց թե՛ 1843 թվականի, թե՛ 1850 թվականի աղյուսակները: Նա ուղղակիորեն ուսուցանում է, որ այդ երկու աղյուսակները Հաբակուկի երկրորդ գլխի կատարման մի դրսևորումն էին: Երկու աղյուսակներն էլ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակները ներկայացնում են որպես իրենց համապատասխան գրաֆիկական կառուցվածքի կենտրոնական կետ: Երկու աղյուսակներում էլ յոթ ժամանակների գծի կենտրոնում գտնվում է Քրիստոսի խաչը՝ որպես յոթ ժամանակների մարգարեական գծի կենտրոն:

Ամբակումի երկու տախտակներին նրա հավանությունը տալու հետ մեկտեղ, նա բազմաթիվ անգամներ արձանագրել է, որ մենք պետք է շարունակենք ներկայացնել այն լուրը, որ ներկայացվել էր 1840-ից մինչև 1844 թվականները, և յուրաքանչյուր աղվենտիստ պատմաբան, որ անդրադառնում է այն հարցին, թե ինչպես էին միլիերիտները տարածում իրենց հոչակած լուրը, նշում է, որ նրանք գործածել են 1843 թվականի աղյուսակը: Նա ոչ միայն հավանություն է տալիս այն լուրերին, որոնք ներկայացված են աղյուսակների վրա, և Աստծո ժողովրդին հորդորում է շարունակել ներկայացնել հենց նույն լուրերը, որոնք ներկայացվել էին այդ պատմական ժամանակաշրջանում, այլև բերում է բազմաթիվ հատվածներ, որտեղ նախազգուշացնում է, որ այդ լուրերը հարձակումների են ենթարկվելու Աստծո մնացորդ ժողովրդի ողջ պատմության ընթացքում: Եվ երբ նա զգուշացնում է այդ հարձակումների մասին, նա կրկին ու կրկին նշում է, որ հենց այդ ճշմարտությունները պաշտպանելը Աստծո պահակների գործն է:

Եթե գծապատկերները սխալ են, ապա սխալ են նաև այն լուրերը, որոնք դրանք պատկերավոր կերպով ներկայացնում են: Եթե այն պատգամը, որ Միլլերի հետևորդները հռչակում էին 1840-ից մինչև 1844 թվականը, սխալ էր, ապա սխալ է նաև Էլեն Ուայթի բազմիցս արված այն նույնացումը, թե Միլլերական պատգամը հիմքն էր: Եթե այդ պատգամները սխալ էին, ապա հենց նույն ճշմարտությունները շարունակաբար ներկայացնելու վերաբերյալ նրա բազմիցս տրված հրահանգները նույնպես կեղծ խորհրդատվություն են: Եթե Միլլերի հետևորդների պատգամը չի ներկայացնում այն հիմքերը, որոնք պետք է պահպանվեին և պաշտպանվեին սատանայական հարձակումներից, ապա այդ խրատներն էլ են սխալ: Այն եզրակացության հասնելը, թե այդ պատմության Եղիայի պատգամի հետ կապված այս բոլոր հարցերը սխալ են, ակնհայտորեն ցույց կտար, որ Էլեն Ուայթը կեղծ մարգարե էր:

Ժամանակակից ադվենտիզմը դեռևս իր Հայտնության սեմինարներում ուսուցանում է, որ մնացորդ եկեղեցին պիտի ունենա Մարգարեության Հոգին, որը Հիսուսի վկայությունն է, սակայն նրանք, անշուշտ, չեն ասում նրանց, ում ձգտում են ներգրավել եկեղեցու անդամակցության մեջ, որ լիովին մերժում են Էլեն Ուայթի հավանությունն ու նախազգուշացումները, որոնք կապված են այդ վաղ հիմնարար ճշմարտությունների և պատմության հետ: Ի՞նչ է ձեզ համար նշանակում հետևյալ հատվածը:

«Ապագայի համար մենք վախենալու ոչինչ չունենք, բացի այն բանից, որ մոռանանք, թե ինչպես է Տերը առաջնորդել մեզ, և Նրա ուսուցումը մեր անցյալ պատմության մեջ»: Life Sketches, 196.

1863 թվականին Միլլերիտական շարժումը հասավ իր եզրակացությանը և որպես իրավաբանական անձ գրանցվեց այն կառավարության մոտ, որը վերջիվերջո պիտի կազմավորեր պապականության պատկերը, որը, ըստ Էլեն Ուայթի սահմանման, եկեղեցու և պետության միությունն է:

«Ներկայում Միացյալ Նահանգներում ընթացող այն շարժումներում, որոնց նպատակն է ապահովել եկեղեցու հաստատությունների և սովորույթների համար պետության աջակցությունը, բողոքականները հետևում են պապականների հետքերին: Ավելին, նրանք դուռ են բացում, որպեսզի Պապականությունը բողոքական Ամերիկայում վերստանա այն գերիշխանությունը, որ կորցրել է Հին աշխարհում»: Մեծ պայքար, 573:

Ելնելով այն նախադրույթից, թե կառավարության հետ իրավական միավորումը կազմակերպության անհրաժեշտության մի մասն էր, այն ժամանակ, երբ ազգի երիտասարդությունը զորակոչվում էր արյունահեղ կոտորածի մեջ, որը հայտնի էր որպես Քաղաքացիական պատերազմ, միլլերականների շարժումն ավարտվեց: 1863 թվականին, թե՛ տպագիր հոդվածով և թե՛ նոր քարտեզով, Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցին մերժեց ստրկության այն մարգարեությունը, որը Դանիելը կոչում է Մովսեսի երդում: 1850 թվականին Տերը Իր ժողովրդին առաջնորդել էր կազմելու Ամբակումի երկրորդ տախտակը և ուղղելու այն սխալը, որի վրա Նա Իր ձեռքը պահել էր 1843 թվականի տախտակի վրա: 1850 թվականին կարգադրված քարտեզը լիովին իրականացրեց իր նպատակը, որովհետև Էլեն Ուայթն ասաց, թե ինքը

տեսավ, «որ Աստված քարտեզի հրատարակության մեջ էր», միաժամանակ նաև ցույց տալով, որ 1850 թվականի քարտեզը նույնացվում էր Ամբակումի երկրորդ գլխի հետ:

1850 թվականի քարտեզի նպատակը նույնն էր, ինչ 1843 թվականի քարտեզինը: Այն պետք է լիներ այն ավետարանչական գործիքը, որով երրորդ հրեշտակի լուրը պիտի ներկայացվեր մեռնող աշխարհին: 1863 թվականին այդ լուրը մերժվեց: Փորձության ընթացքը, որը նախապատկերված է այն փորձության ընթացքով, որ սկսվեց Կարմիր ծովի մոտ, սկսվեց այն ժամանակային մարգարեությամբ, որը նույնացնում էր այն սրբարանը, որ պետք է ոտնահարվեր Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքում, և փորձության ընթացքն ավարտվեց այն ժամանակային մարգարեությամբ, որը նույնացնում էր այն գորքը, որ պետք է ոտնահարվեր Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքում:

Ապա ես լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ ուրիշ սուրբ ասաց այն որոշ սրբին, որ խոսում էր. «Մինչև ե՞րբ պիտի լինի այս տեսիլքը՝ մշտնջենական զոհաբերության և ամայացնող հանցանքի մասին, որպեսզի թե՛ սրբարանը, թե՛ գորքը ոտնատակ տրվեն»: Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբարանը պիտի մաքրվի»: Դանիել 8:13, 14.

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին սկսված փորձության գործընթացը կրում է Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը: Այդ փորձության գործընթացի սկիզբը ժամանակային մարգարեություն էր, որը ներկայացնում էր այն սրբարանը, որ պետք է ոտնակոխ լիներ: Դա մի մարգարեություն էր, որը, իր կատարմամբ, մեծ լույս բերեց: 1863 թվականին ավարտված փորձության գործընթացը կրում է Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը: Այդ փորձության գործընթացի ավարտը ժամանակային մարգարեություն էր, որը ներկայացնում էր այն գորքը, որ պետք է ոտնակոխ լիներ: Դա մի մարգարեություն էր, որը նախատեսված էր, որ իր կատարմամբ մեծ լույս բերի: Դա ժամանակային մարգարեություն էր, ներկայացված այդ պատմության Եղիայի կողմից, և երբ այն մերժվեց ու մի կողմ դրվեց, մեծ խավար առաջացրեց:

Եվ սա է դատապարտությունը, որ լույսը եկավ աշխարհ, բայց մարդիկ խավարը ավելի սիրեցին, քան լույսը, որովհետև նրանց գործերը չար էին: Հովհաննես 3:19:

Այն տրամաբանությունը, որով ես մտադիր եմ ավարտել այս հոդվածը, այն է, ինչն արդեն նշել եմ: Արդյոք Աստված, Էլեն Ուայթի միջոցով, հավանություն տվեց 1843 և 1850 թվականների գծապատկերներին՝

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը առաջնորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվեր. որ թվերը այնպես էին, ինչպես Նա էր կամենում դրանք լինել. որ Նրա ձեռքը որոշ թվերի մեջ եղած մի սխալի վրա էր և ծածկել էր այն, որպեսզի ոչ ոք չկարողանար այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Early Writings, 74.

«Ես տեսա, որ Աստված Եղբայր Նիքոլսի կողմից աղյուսակի հրատարակության մեջ էր: Ես տեսա, որ Աստվածաշնչում այս աղյուսակի մասին մի մարգարեություն կար, և եթե այս աղյուսակը նախատեսված է Աստծո ժողովրդի համար, եթե այն

բավարար է մեկի համար, ապա մյուսի համար էլ է, և եթե մեկին անհրաժեշտ էր նոր աղյուսակ՝ ավելի մեծ չափով պատրաստված, ապա բոլորին էլ այն նույնչափ անհրաժեշտ է»։ Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

Արդյո՞ք Աստված էլեն Ուայթի միջոցով հավանություն տվեց այն պատգամին, որը միլլերականները ներկայացրին 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմության ընթացքում:

«Աստված մեզ նոր պատգամ չի տալիս: Մենք պետք է հռչակենք այն պատգամը, որը 1843 և 1844 թվականներին մեզ դուրս բերեց մյուս եկեղեցիներից»: Review and Herald, January 19, 1905.

«Աստված մեզ պատվիրում է մեր ժամանակն ու ուժը նվիրել ժողովրդին քարոզելու այն լուրերը, որոնք 1843 և 1844 թվականներին հուզեցին տղամարդկանց ու կանանց»: Manuscript Release, Number 760.

«1840–1844 թվականներին տրված բոլոր պատգամները այժմ պետք է հնչեն գործությամբ, որովհետև շատ մարդիկ կորցրել են իրենց կողմնորոշումը: Պատգամները պետք է հասնեն բոլոր եկեղեցիներին:»

«Քրիստոս ասաց. «Երանելի են ձեր աչքերը, որովհետև տեսնում են, և ձեր ականջները, որովհետև լսում են. որովհետև ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, որ շատ մարգարեներ և արդարներ ցանկացան տեսնել այն, ինչ դուք եք տեսնում, և չտեսան, և լսել այն, ինչ դուք եք լսում, և չլսեցին» [Մատթեոս 13:16, 17]: Երանելի են այն աչքերը, որոնք տեսան 1843 և 1844 թվականներին տեսնված բաները:

«Ուղերձը տրվել է: Եվ այդ ուղերձը կրկնելու մեջ չպետք է որևէ ուշացում լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. ավարտական գործը պետք է կատարվի: Կարճ ժամանակում մեծ գործ պիտի կատարվի: Շուտով Աստծո նշանակմամբ մի ուղերձ պիտի տրվի, որը պիտի վերաճի հզոր աղաղակի: Այն ժամանակ Դանիելը պիտի կանգնի իր բաժնի մեջ՝ տալու իր վկայությունը»: Manuscript Releases, հատոր 21, 437:

«Այն ճշմարտությունները, որ մենք ընդունեցինք 1841, '42, '43 և '44 թվականներին, այժմ պետք է ուսումնասիրվեն և հռչակվեն: Առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերը ապագայում կհռչակվեն բարձրաձայն: Դրանք կտրվեն ջերմեռանդ վճռականությամբ և Հոգու գործությամբ»: Manuscript Releases, volume 15, 371.

«Մենք հասկանում ենք գործի ներկայիս տկարությունն ու սակավությունը: Մենք փորձառություն ենք ունեցել: Կատարելով այն գործը, որ Աստված տվել է մեզ, մենք կարող ենք վստահությամբ առաջ գնալ՝ համոզված լինելով, որ Նա կլինի մեր կարողությունը: Նա մեզ հետ կլինի 1906 թվականին, ինչպես մեզ հետ էր 1841, 1842, 1843 և 1844 թվականներին»: Loma Linda Messages, 156.

«Նրանք, ովքեր մեր հաստատություններում կանգնած են որպես ուսուցիչներ և առաջնորդներ, պետք է լինեն հաստատ հավատքի մեջ և երրորդ հրեշտակի պատգամի սկզբունքների մեջ: Աստված ցանկանում է, որ Իր ժողովուրդը իմանա,

թե մենք ունենք այն պատգամը, ինչպես Նա այն մեզ տվեց 1843 և 1844 թվականներին»: General Conference Bulletin, April 1, 1903.

«Զգուշացումը եկել է. ոչինչ չպետք է թույլատրվի ներս գալ, որ խաթարի այն հավատի հիմքը, որի վրա մենք կառուցել ենք այն ժամանակվանից, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես եղել եմ այս լուրի մեջ, և այդ ժամանակվանից ի վեր կանգնել եմ աշխարհի առջև՝ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված տվել է մեզ: Մենք մտադրություն չունենք մեր ոտքերը վերցնելու այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվեցին, երբ օր առ օր ջերմեռանդ աղոթքով փնտրում էինք Տիրոջը՝ լույս որոնելով: Կարծո՞ւմ եք, թե ես կարող էի հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պետք է լինի ինչպես Հավիտենության Վեմբ: Այն առաջնորդել է ինձ այն ժամանակվանից ի վեր, երբ տրվել է»: Review and Herald, April 14, 1903.

Արդյո՞ք Աստված Էլեն Ուայթի միջոցով զգուշացրեց Իր ժողովրդին պաշտպանվել այն հարձակումներից, որոնք պիտի խարխալեին Միլլերի շարժման պատմության ճշմարտությունները:

«Ճշմարտության մեծ ուղենիշերը, որոնք մեզ ցույց են տալիս մեր դիրքը մարգարեական պատմության մեջ, պետք է խնամքով պահպանվեն, որպեսզի դրանք չքանդվեն և չփոխարինվեն այնպիսի տեսություններով, որոնք կբերեն ավելի շուտ շփոթություն, քան ճշմարիտ լույս»: Selected Messages, գիրք 2, 101, 102.

«Այսօր Սատանան առիթներ է որոնում՝ կործանելու ճշմարտության ուղենիշերը,—այն հուշարձանները, որոնք կանգնեցվել են ճանապարհի երկայնքով. և մենք կարիք ունենք այն տարեց մշակների փորձառությանը, որոնք իրենց տունը կառուցել են ամուր վեմի վրա, և որոնք թե՛ չար համբավի, թե՛ բարի համբավի մեջ հաստատուն են մնացել ճշմարտությանը»: Gospel Workers, 104.

«Աստված երբեք աշխարհը չի թողնում առանց այն մարդկանց, որոնք կարող են զանազանել բարին և չարը, արդարությունը և անարդարությունը: Աստված ունի մարդկանց, որոնց Նա նշանակել է, որպեսզի արտակարգ ժամանակներում կանգնեն պայքարի առաջնագծում: Ճգնաժամի պահին Նա մարդկանց պիտի բարձրացնի, ինչպես արեց հին ժամանակներում: Երիտասարդներին պիտի կոչ արվի միանալու տարեց դրոշակակիրներին, որպեսզի նրանք զորացվեն և ուսուցանվեն այս հավատարիմների փորձառությամբ, որոնք անցել են այնքան բազմաթիվ հակամարտությունների միջով, և որոնց Աստված Իր Հոգու վկայությունների միջոցով այդքան հաճախ է խոսել ցույց տալով ճիշտ ճանապարհը և դատապարտելով սխալ ճանապարհը: Երբ ի հայտ գան վտանգներ, որոնք փորձում են Աստծո ժողովրդի հավատը, այս առաջամարտիկ գործիչները պիտի պատմեն անցյալի փորձառությունները, երբ հենց նման ճգնաժամեր էին վրա հասնում, երբ ճշմարտությունը կասկածի էր ենթարկվում, երբ ներմուծվում էին օտար գաղափարներ, որոնք Աստծուց չէին բխում»:

«Այժմ անհրաժեշտ է այն տարեց աշխատողների փորձառությունը, որովհետև Սատանան հսկում է յուրաքանչյուր հնարավորության, որպեսզի ոչնչացնի հին սահմանանշանների նշանակությունը,—այն հուշարձանների, որ ճանապարհի

երկայնքով կանգնեցվել են»: Review and Herald, November 19, 1903.

1863 թվականին Միլլերական շարժումն ավարտվեց՝ մերժելով այն առաջին ճշմարտությունը, որը այդ պատմության Եղիան առաջնորդվել էր հասկանալու: Նրա վերջնական փորձությունը հիմնված էր Դանիել ութերորդ գլխի այն երկու համարների վրա, որոնք նույնացնում են սրբարանի և գորքի ոսնատակ տրվելը: Սրբարանի լույսը բացվեց տասը փորձությունների առաջինի ժամանակ, իսկ խավարը բերվեց գորքի վրա տասը փորձությունների վերջինի ժամանակ:

«Մի բան հաստատ է. այն Յոթներորդ օրվա աղվենտիստները, որոնք կանգնում են Սատանայի դրոշի տակ, նախ կուրանան իրենց հավատքից Աստծո Հոգու վկայություններում պարունակվող նախագուշացումների և հանդիմանությունների հանդեպ:»

«Ավելի մեծ նվիրումի և առավել սուրբ ծառայության կոչը հնչում է և պիտի շարունակի հնչել: Նրանցից ոմանք, ովքեր այժմ արտահայտում են Սատանայի ներշնչումները, պիտի խելքի գան: Կան մարդիկ, որոնք պատասխանատու կարևոր դիրքերում են և չեն հասկանում այս ժամանակի ճշմարտությունը: Նրանց պետք է տրվի այս պատգամը: Եթե նրանք ընդունեն այն, Քրիստոսը կընդունի նրանց և նրանց կդարձնի Իր հետ համագործակից աշխատողներ: Բայց եթե նրանք հրաժարվեն լսել պատգամը, նրանք իրենց տեղը կգրավեն խավարի իշխանի սև դրոշի ներքո:»

«Ինձ հանձնարարված է ասել, որ այս ժամանակի համար թանկագին ճշմարտությունն ավելի ու ավելի հստակորեն բացվում է մարդկային մտքերին: Հատուկ իմաստով տղամարդիկ և կանայք պետք է ուտեն Քրիստոսի մարմինը և խմեն Նրա արյունը: Կլինի հասկացողության զարգացում, որովհետև ճշմարտությունն ընդունակ է մշտական ընդարձակման: Ճշմարտության աստվածային Հիմնադիրը ավելի սերտ և դեռ ավելի սերտ հաղորդակցության մեջ կմտնի նրանց հետ, ովքեր շարունակում են Նրան ճանաչել: Երբ Աստծո ժողովուրդը կընդունի Նրա խոսքը որպես երկնքի հաց, նրանք կիմանան, որ Նրա ելքերը պատրաստված են ինչպես առավոտը: Նրանք կընդունեն հոգևոր գորություն, ինչպես մարմինն է ընդունում ֆիզիկական գորություն, երբ կերակուրը ուտվում է:»

«Մենք ամբողջությամբ չենք ըմբռնում Տիրոջ ծրագիրը, որով Նա Իսրայելի որդիներին դուրս բերեց եգիպտական գերությունից և նրանց անապատով առաջնորդեց դեպի Քանան:»

«Քանի որ մենք հավաքում ենք Ավետարանից փայլող աստվածային ճառագայթները, մենք ավելի հստակ ըմբռնում կունենանք հրեական կարգադրության մասին և ավելի խոր գնահատանք՝ նրա կարևոր ճշմարտությունների հանդեպ: Ճշմարտության մեր քննությունը դեռևս անավարտ է: Մենք հավաքել ենք լույսի միայն մի քանի ճառագայթներ: Նրանք, ովքեր Խոսքի ամենօրյա ուսումնասիրողներ չեն, չեն լուծի հրեական կարգադրության խնդիրները: Նրանք չեն հասկանա տաճարային ծառայությամբ ուսուցանված ճշմարտությունները: Աստծո գործը խափանվում է Նրա մեծ ծրագրի աշխարհիկ

ըմբռնմամբ: Ապագա կյանքը կբացի այն օրենքների նշանակությունը, որոնք Քրիստոսը, ամպասյան սյան մեջ պարուրված, տվել էր Իր ժողովրդին»: Spalding and Magan, 305, 306.

Հաջորդ հոդվածում մենք կշարունակենք 1863 թվականի հետ կապված Եղիայի խորհրդանշության մեր քննությունը: